

Ena alldeles nya
och mycket vackra

W i s o r,

Den Första:

Den stackars Kelli satt och gret, &c.

Den Andra:

Uti nordens isbetäckta dalar, &c.

Salmar, 1843.

Tryckte hos Aug. Westin.

Den lilla Tiggarflickan.

Den stackars Nelli satt och gret På modrens
mull i grafven; Tung war deß suck, och tåren het
Som wätte tiggarsfawen.

2. Hwar en som henne gick förbi Deß Kagan
kunde höra; "Hwad skall det af mig arma bli?
Gud! hwad skall Nelli göra?"

3. "Sag liten är och moderlös, Stor är min
nöd och smärta; Om jag till döds i löfden frös,
Rör det ej någons hjerta."

4. "Min mor! min mor!" — hon snyftade,
Och tårar rösten dränkte — "Min mor! min mor!"
— hon suckade, Och ned sitt hufvud sänkte.

5. Gick så förbi en andlig man, Såg hennes
tårar trilla, Sig af sitt kall besogad fann Att
hennes oro stilla.

6. "Din moder kommer ej igen," Han sade,
"fast du gråter; Men du förtörnar Himmelen, Om
du så illa låter."

7. "Väs flitigt din Gatches, mitt barn, Och
dina aftonböner, Så undflyr du wist satans garn
Och himlens bistånd röner."

8. Han gick och, handen höjande Andåktigt
öfwer flickan, Meddelte rik wälsignelse, Men in-
gen ting ur flickan.

9. Och, stojande uti hans spår, Kom nu en

werldslig sälle, Som gaf sin slant och gret sin tår På detta sorgsna ställe.

10. (En slant, o Christen! måttar mer An lärar ur Gathesen: Märk det, i andans mån, för er Är denna parentes.)

11. "Stor tack, min goda Herre, tack!" Fram-suckade den lilla: Och slanten i sin kjolsäck stack, Och skalf af köld så illa.

12. Med utsträckt hand och sorgfullt bröst Satt den förlåtna arma, Och bad med nödens qwäfsda röst Hwar Christmild sig förbarma!

13. Och der en mängd med menniskor Sågs fram och åter wandra; Hos en war rösten kall och torr Och snåsandande hos andra.

14. Uti den Rikes hårda blick Hans hjerta war att skåda; Den girige så brottom fick, Och såg sin slant i wåda.

15. En man med stjerna på sin frack Drog upp Havanna-prisen; Swor några ord om tiggarpäck, Om lättjan och polisen.

16. Nå, hwar man kommer, skrek en dame, Så hör man ungar tjuta; -- Och gick, wid Ecen af en Drame, Att sina tårar gjuta.

17. En dame wist icke gjord af stål För denna menskligheten; Men som ej tiggaringar tål, Blott för malpropreteten.

18. Som, i sin wällust dagligt wan Att nödens offer snåsa, An aldrig nånsin en roman Har torrågo kunnat läsa.

19. Det mörknade och dagen skred; Men brannen dunkel lyfta, Och mer och mer af ångest led Den lilla djupt betryckta.

20. "Hvem skall beskydda mig, o hwem! Sag så för mörkret ryser, Och ingen mamma, intet hem! Sag hungrar och jag fryser."

21. Hon hemst och rådwill såg sig om, Af skuggan sig förskräckte, Då dit en christmild qwinna kom, Som henne handen räckte.

22. Kom, sade hon, och med mig gå Der du ser lampan lysa; Sag fattig är, har många små, Men skall dig gerna hyfa.

23. Hon med den spåda uslingen I warma tojan trädde, Och åt den goda gerningen Så innerligt sig glädde.

24. Och moderligen lofwade Den moderlösa skydda; Och såg Guds Englar leende Sig lågra kring deß hydda.

25. Och gjorde se'n sin aftonbön Till Skyddaren för alla; Förwisad att sin gernings lön På sina barn se falla.

29. Och somnade så ljust och godt; Frid i deß hjerta rådde; En sällhet som i gyllne Slott An ingen mäktig nådde.

27. Du rike utan mensklighet! Det borde dig bedröfwa: Du lycka har -- lycksalighet Blott de som godhet öfwa.

2.

Uti nordens isbetäckta dalar War härjande en gruslig hungers nöd: En sorglig röst till modrens hjerta talar, Tag dina barn och gäck och följ dig bröd!

2. Den minsta flickan uppå ryggen hängde Uti en påse, gjord af rot och bast, Wid hvarje steg den dinglade och swängde; Men barnet håller sig wid halsen fast.

3. Desutom twenne hon i handen ledde, Så fromt och undergiffwet gård från gård, Och när hon nu om bröd för barnen bedde, Hvem kan för dessa böner wara hård?

4. Nej icke du, som följer Trälarnas lära, Du måttar gerna den, som hungren tår, Små barn de äro ock dig dubbelt kära; Ty oskulden i deras hjerta är.

5. Till prestgården will hon när det war qwäller, Att der få hårda ut till nästa dag; Men det war fullt med halffulla gesäller, Som hutfullt påskade på weberlag.

6. En afton kom hof till en riker bonde, Och bad, att öfwer natten få bli qwar; Men han war stel och inbilsk, som hin onde: "För tiggarpack jag inte nattro har."

7. Hon måste igen då ut att wandra Till nästa by, att der herberge få; Försynens wägar wille hon ej klandra, Gud har nog rum åt mig och mina små.

8. Snart det likwäl war slut på hennes styrka, Med alla tre hon wille digna ner; Min Gud, sad' hon, der är en wacker kyrka, En himmelsk helgedom den wißt oss ger.

9. Af wandringen och bördan re'n så trötter. Hon icke längre kunde hårda ut, Med hungrig mage och förkylda fötter, Hon tåligen nalkades sin lefnads slut.

10. När hon nu hörde de båda barnen gråta, Så lyfte hon dem upp på hwar sin arm; De frysa, ty af snön de blifwit wåta, Hon klappar dem och värmer wid sin barm.

11. Hon war så hemsk, att hon ej kunde ropa Och anden ifrån barnen tagen war. "Ja, mina barn! så låt oss dö tillhoppa, Det bästa rum för oss Guds himmel har."

12. En resande helt tidigt andra dagen, Bestört wid denna fasanfulla syn: Af Samaritens enda kånsla dragen, Med denna tidning skyndar upp till byn.

13. Här blefwo alla hårda hjertan weka, Så allmän blef nu sinnesstämningen, Att sjelfwa Presten icke kunde neka En skärf till bidrag wid begrafningen.

14. Nu lades alla fyra i en kista, Två finga hvilat uppå hwar sin arm, Och se'n den tredje, minsta och den sista Man lade uppå modrens kalla barm.

15. Ännu med wemod såg man sista tåren På kalla finden hindrad i sitt lopp, Men Kul- lan min der hon låg uppå baren, Förrådde salig- hetens glada hopp.
